

Razmatranje: utorak

3. tjedna adventa

Razmišljanje za meditaciju u utorak trećeg tjedna Došašća. Predložene teme su: poniznost i ponos; ljubav očitovana u konkretnim djelima; prispodoba o dva sina.

- Poniznost i ponos
- Ljubav očitovana u konkretnim djelima
- Prispodoba o dva sina

ZA SAMO nekoliko dana kleknut ćemo pred Djetetom u betlehemskim jaslama. Tamo ćemo s divljenjem promatrati neizmjernost Božje ljubavi u novorođenčetu.

Utjelovljenje nas uči putu do veličine, koja nije ništa drugo nego učiniti sebe malima. Sveti Pavao lijepo izražava poniznost tog Sina koji je, budući da je Bog, "ponizio samoga sebe, uzevši lik sluge" i "ponizio samoga sebe postavši poslušan do smrti" (Fil 2,7-8). To je tajna koju nas naš Spasitelj uči svakog Božića. Riječ koja je postala tijelom pokazuje nam da Gospodar svemira pobjeđuje u poniznosti. Upravo zbog tog samoponiženja, "Bog ga je uzvisio na najviše mjesto i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno" (usp. Fil 2,9-10).

U prvom čitanju nalazimo žestok poziv proroka Sefanije na obraćenje. On optužuje Jeruzalem za oholost i

pobunu jer „nije slušao glas, niti je prihvaćao pouku, nije se uzdao u Gospodina niti se približio svom Bogu“ (Sefanija 3,2). Naprotiv, tvrdi u svom proročanstvu, narod se hvalio svojom arogancijom i likovao na svetoj gori (usp. Sefanija 3,11). Ista ta kušnja ostaje kada „oholi uzalud pokušavaju svrgnuti Boga, koji je milosrdan svim stvorenjima, kako bi se sami smjestili“[1].

Kako bi prenio svoju Očinsku ljubav, Bog čeka da čovječanstvo slobodno prepozna sebe kao stvorenje u potrebi. Gospodin je vrlo zadovoljan molbom koju upućujemo u Molitvi nad prinosima na današnjoj misi: „Neka te molitve i prinosi našeg siromaštva ganu, Gospodine, i daj nam, videći nas bespomoćne i bez vlastitih zasluga, suosjećajno priskoči u pomoć“[2]. Moramo često moliti Gospodina da nas udalji od napasti ponosa, jer „ako nas uspije uhvatiti svojim mnogim zabludama“,

istaknuo je sveti Josemaría,
„napadnuta osoba oblači se u privid,
postaje prazna i nadima se poput
žabe u basni, koja je napuhala trbuh,
hvaleći se, dok nije pukla“[3]. Koliko
je drugačiji stav Boga koji, došavši na
zemlju, postaje krhko Dijete, kojem je
potrebna svaka pomoć, nesposoban
da se nasilno nametne drugima, kako
bi put do njegovih jasli bio blag za
sve.

„DUŠA moja u Gospodinu se hvali;
neka čuju ponizni i neka se raduju!
Slavite Gospodina sa mnom, zajedno
uzvisujmo ime njegovo“ (Psalam
34,3-4). Poniznost „nam pomaže da
istovremeno spoznamo svoju
malenost i svoju veličinu“[4]. Sveti
Josemaría nazivao je poniznost
dobrom osobinom stvorenja koje
poznaje ljubav koju je Bog u njega
stavio. Njezin glavni neprijatelj je

loša osobina, plod ponosa: slavljenje sebe umjesto slavljenja Gospodina.

Srce koje zna da je blagoslovljeno tolikim milostima s neba nastoji velikodušno odgovoriti Gospodinu, jer „ljubav se ljubavlju vraća“[5]. Nije moguće voljeti općenito, niti je ljubav ono što ostaje samo u dobrim namjerama. Ljubav je utjelovljena u konkretnim djelima koja otkrivaju nešto od onoga što se događa u srcu onoga koji ljubi. Ljubav koja ne ostavlja traga u detaljima, u izrazima naklonosti, može postupno izblijedjeti ili ostati mala, bez iskustva istinske radosti. „U večer života bit ćemo suđeni po ljubavi“, rekao je sveti Ivan od Križa, jer ljubav potvrđuje vrijednost naših djela.

Moglo bi se reći da ljubav ima dvije temeljne karakteristike: sklonija je davanju više nego primanju; i nastoji se više manifestirati djelima nego

riječima. „Kad kažemo da se više radi o davanju nego o primanju, to je zato što je ljubav uvijek zarazna, uvijek zarazna i prima je ljubljani“[6]. I „kada kažemo da se više radi o djelima nego o riječima“, to je zato što „ljubav uvijek daje život, čini da stvari rastu“[7]. Dobar način da procijenimo svoju ljubav prema Bogu mogao bi biti da se zapitamo kako služimo i pokušavamo usrećiti one koji su nam najbliži, „jer tko ne ljubi svoga brata i sestru koje je vidio, ne može ljubiti Boga kojeg nije vidio“ (1. Ivanova 4,20). Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu su nerazdvojne; one su poput dvije strane iste medalje. „Nema sigurnijeg puta do Boga od ljubavi prema bližnjemu“[8], rekao je sveti Augustin, jer je „ljubav prema bližnjemu poput gnijezda Božje ljubavi“[9], to je mjesto gdje ona raste.

.....

U DANAŠNJEM Evandjelju, naš Gospodin nam priča priču o dva sina (Mt 21,28-32). Njihov otac ih zamoli da idu raditi u obiteljski vinograd, a braća imaju vrlo različite reakcije. Prvi odgovara pobunom i nepoštovanjem: "Ne želim." Drugi, naizgled poslušniji, kaže da hoće. Nakon početnog ispada, sin koji je rekao *ne* predomisli se, pokaje se i ode raditi u vinograd. Sin koji je rekao *da*, s druge strane, ne ide na svoj zadatak. Prvi, zaključuje Isus, pada zbog slabosti, ali, ohrabren vjerom, ustaje i sluša Oca. Nasuprot tome, drugi nije vjeran svom obećanju i predstavlja vođe naroda koji časti Boga "usnama, ali im je srce daleko od mene" (Iz 29,13; Mt 15,8).

U ovoj prispodobi Isus progovara i našim srcima. Svakako pronalazimo nešto od ponašanja svakog od ovih sinova u vlastitim životima. Često su naše namjere izvrsne, ali zbog slabosti ne uspijevamo ostvariti svoje

dobre želje. A u mnogim se prilikama događa suprotno: nakon početne reakcije pobune, ispravljamo se i, uz pomoć milosti, s ljubavlju prihvaćamo Božju volju. Oba stava su uobičajeno prisutna u našoj unutarnjoj borbi i moramo ih dobro razumjeti kako bismo znali reagirati u svakoj situaciji. Mogli bismo zamisliti i postojanje trećeg sina: onoga koji kaže: "Da, idem", i čija djela uvijek potvrđuju njegove riječi. Taj sin - vjeran u svakoj situaciji - zapravo je Isus Krist, koji nas poziva da uđemo u njegov pokret ljubavi prema Ocu.

U današnjoj molitvi možemo reći Bogu: Kako žudim biti dijete poput Isusa! Dijete koje odgovara s da! A kada nismo, tada dolazi trenutak da zamolimo Gospodina da bude strpljiv s nama. Popuštanje obeshrabrenju bio bi znak ponosa; to bi nam dalo do znanja da polažemo nadu u sebe, a ne u Boga. Znajući vlastitu slabost,

sveti Josemaría jednostavno je molio:
„Gospodine, Ti koji si izliječio tolike
duše, daj da te, kada te držim blizu
svog srca ili te promatram u
Svetohraništu, prepoznam kao
Božanskog Liječnika“ [10]. Ova
ponizna molba dat će nam mir i,
držeći se za ruku naše Majke,
ponovno ćemo ustati s nadom.

[1] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br.
100.

[2] Molitva nad darovima, utorak
trećeg tjedna došašća.

[3] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br.
100.

[4] Isto, br. 94.

[5] Narodna poslovica.

[6] Franjo, Homilija, 27. lipnja 2014.

[7] Isto.

[8] Sv. Augustin, O moralu Katoličke Crkve, I, 26, 48.

[9] Sv. Augustin, Isto, I, 26, 5.

[10] Sv. Josemarija, Susret s Kristom, br. 93.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-utorak-3-
tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-utorak-3-tjedna-adventa/) (13.03.2026.)